

יום ג', כו' באלול תש"ס (26 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, כו' באלול, היום השני לבריאת העולם:

"ויאמר אלוקים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. ויעש אלוקים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן. ויקרא אלוקים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בוקר יום שני."

שואל על כך רש"י: "ומפני מה לא נאמר, '[וירא אלוקים] כי טוב' ביום שני? לפי שלא היה נגמר מלאכת המים עד יום שלישי, והרי התחיל בה בשני. ודבר שלא נגמר אינו במילואו וטובו..."

לפני 28 שנה היום, בשנת תשל"ג (1972-5732), **חברי המשלחת הישראלית לאולימפיאדה במינכן שבגרמניה נרצחו**. בשעה 0430 בבוקר, פרצו למעון המשלחת הישראלית בכפר האולימפי 8 מחבלים ערבים מהאירגון "ספטמבר השחור". במהלך הפריצה, הם רצחו את מאמן ההיאבקות ואת מרים המשקולות, ולכדו 9 ספורטאים. ישראלים אחרים הצליחו להמלט. בתמורה לשחרור הספורטאים, דרשו החוטפים שחרור 200 מחבלים הכלואים בישראל.

ישראל הודיעה שלא תיכנע לטרור (!) ולא תשחרר אסירים. אחרי שעות של מו"מ בין המחבלים לבין גרמניה, הובאו הערבים וחטופיהם בשני מסוקים לשדה תעופה צבאי ליד מינכן, שם המתין להם מטוס לתוניס שהביעה נכונות לקבלם. כשיצאו חלק מן המחבלים לבדוק את המטוס המיועד לקחתם, פתחו לעברם שוטרים גרמנים באש. למרות המרחק הקצר, החטיאו המחלצים ולא פגעו בכל המחבלים. החוטפים הספיקו לירות בדם קר ולהרוג את כל 9 הספורטאים שהיו כפותים וקשורים זה לזה בתוך שני המסוקים. 5 מחבלים נהרגו ו-3 נתפסו פצועים. שוטר גרמני נהרג וטייס אחד המסוקים נפצע קשה.

בשעות הראשונות לאחר נסיון החילוץ הכושל, הודיעה גרמניה שכל החטופים שוחררו בשלום. רק מאוחר יותר נודע סופו הטרגי של האירוע. משלחת ישראל פרשה מהמשחקים האולימפיים וחזרו ארצה עם ארונות החללים. בישראל הוכרז על יום אבל לאומי.

הטבח זיעזע את העולם. למרות זאת, החליט הוועד האולימפי להמשיך את המשחקים לאחר הפסקה של יום אחד, שנערך בו טקס זיכרון. ספורטאים רבים עזבו במחאה את המשחקים ולא הגיעו לתחרויות. בעקבות הנחיה של רה"מ, גולדה מאיר, הצליח המוסד לעלות במשך השנים על עקבות מתכנני הרצח. כמעט כולם חוסלו, אבל ישראל מעולם לא הודתה באחריות לביצוע חיסולם.

[ישראל 50]

אחת התביעות המרכזיות של ישראל במלחמת לבנון היתה פינוי אלפי המחבלים מביירות וסילוקם מהלבנון בכלל. לשם כך, כיתר צה"ל את בירת לבנון. כחודשיים וחצי לאחר תחילת הקרבות, לקראת סוף אוגוסט, הוחל בפינוי המחבלים מביירות בחסות כח בין-לאומי. **היום, כו' באלול**, באותה שנה (תשמ"ב – 1982), **נרצח הנשיא הנבחר (3 שבועות לפני-כן) של לבנון, באשיר ג'ומאייל** בפיצוץ. ג'ומאייל היה מפקדם של אנשי הפלאנגות הנוצריות ובן ברית נאמן לישראל. הוא היה אחראי במידה רבה להחלטת ישראל לצאת למלחמה בלבנון. למחרת, בכז' באלול, נכנסו כוחות שריון ורגלים של

יום נעים!

יום ג', כו' באלול תש"ס (26 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.

אבא קובנר, 1978

צה"ל למערב ביירות. וכעבור 3 ימים, בראש השנה, נקמו אנשי הפלאנגות את מותו של ג'ומאייל וטבחו בפליטים במחנות סברה ושתילה.

[ישראל 50]